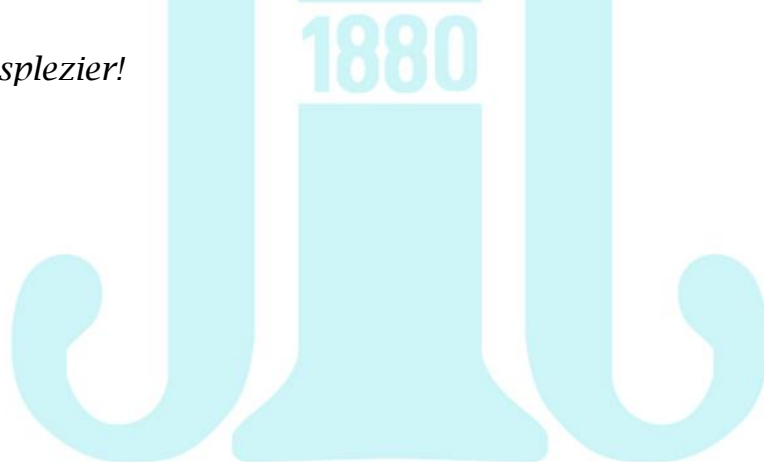

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

TANNES LICHT

Avontuurlijk jeugdtheater met magisch tintje

door

1880

Dries Depelchin

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2844

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *TANNES LICHT* op te voeren moet de naam van auteur *DRIES DEPELCHIN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/041
ISBN 978-90-385-08801

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Dries Depelchin
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 7 heren – Fig.)

LENAERT : de blinde vuurtorenwachter

MAAIKE : dochter van de vuurtorenwachter, erg behulpzaam, vlijtig in het huishouden

TANNE : dochter van de vuurtorenwachter, melancholische dromer

KORNEEL : jongste zoon van de vuurtorenwachter, deugniet

ROBBE : zijn vriend

CATHELIJNE : overleden vrouw van de vuurtorenwachter, geest

WIEZE : straatmuzikante met de accordeon

ZWERVER : “Manten”, eigenlijk een kaper.

SOLDAAT : bezoeker met tondeldoos

AMANDUS : de verteller

KAPER : leider van de overgebleven piraten

3 KAPERS

ENKELE BEWEGINGSACTEURS

DECOR

Een stelling rechtsachter symboliseert de vierboete. Centraal een verhoogd podium, met enkele armzalige meubeltjes. Het publiek symboliseert de zee. Rond de vierboete: oude doeken. Erbinnen rode spot. Een ventilator doet de doeken wapperen.

TIJD

15de eeuw.

KORTE INHOUD

Wanneer er een zware storm uitbreekt, alle riet en stro nat regent, en Tanne het olielampje laat uitgaan, kan de vierboete de schippers niet meer signaliseren. Tanne wordt steeds ongeruster, naarmate de storm heviger wordt. Haar lief, Aernoudt is namelijk op volle zee. Maaïke en Korneel proberen alles om het stro te drogen. Bovendien ontvangt Lenaert, de blinde vuurtorenwachter, een aantal vreemde bezoekers in zijn hut, elk met hun eigen verhaal. Een van hen speelt echter een vuil spelletje. Als de nood het hoogst is, komt de magie langzaam de vierboete binnensluipen.

E E R S T E B E D R I J F

Scène 1.

(Het is donker op scène. De volgspot gaat aan. Lenaert, de blinde vuurtorenwachter zit voor zich uit te staren. Hij mompelt wat binnensmonds.)

LENAERT : Ik zeg je... het is m'n lot. Toen jij verdween, verdween ook het licht langzaam uit m'n ogen. Het stierf beetje bij beetje weg. En dan was het donker.

(Langzaam zwelt een blauwe spot aan linksvoor. De overleden vrouw van Lenaert kijkt hem strak aan.)

CATHELIJNE : Je werd ziek. Dat is toch de schuld van niemand? Luister naar het gedruis van de golven, ruik de zilte lucht, voel het wapperen van je haar in de westenwind, proef het zoute water... geniet van de heldere lach van onze jongste zoon, Korneel.

LENAERT : Ik wil gewoon bij je zijn. Dat weet je.

CATHELIJNE : Jouw tijd is nog niet gekomen. Dat weet jij!

(Het blauwe licht dooft langzaam.)

LENAERT : Ga nog niet weg...

(Even blijft Lenaert voor zich uit staren. Korneel en Robbe komen met geweld de scène op hollen. Ze hebben een krab gevonden.)

KORNEEL : *(enthousiast)* Kijk, pa... kijk wat ik gevangen heb. Een krabbe met nog maar zes poten. Allé, hij had er tien, maar toen hielden Robbe en ik een

krabbenkoers met om ter 't minste poten, en weet je wat? Ik won! Allez, mijn krabbe won. Sjiem hé, pa? Pa?

LENAERT : Ik kan je krabbe niet zien, jongen.

KORNEEL : Pak hem dan vast, pa. Hier! *(Hij duwt de krab in Lenaerts hand. De krab knijpt met zijn scharen.)*

LENAERT : Aie! Miljaar! Schavuit! *(Hij laat de krab vallen.)*

ROBBE : Zoek je krabbe maar. Z' is op de grond gekletterd.

KORNEEL : *(raapt de krab op)* Mijn krabbe! Nu heeft ie maar vijf poten meer...

(Maaike komt het podium op. Ze heeft een rieten wasmand bij.)

MAAIKE : Ik heb de was maar binnengehaald. Er steekt onweer op. Je kunt maar beter hier blijven, Robbe.

ROBBE : Maar mijn moeder weet van niets... Ik moest vóór donker thuis zijn.

MAAIKE : Je blijft hier. Ik wil niet dat je alleen de hele weg langs het strand terug moet.

(Ze begint de was op te plooiën. Korneel gaat met zijn krab tot bij de mand. Hij legt de krab tussen het verse linnen.)

KORNEEL : Hier zie, arm krabbetje... hier is 't warm. Je pootjes zullen wel weer aangroeien...

MAAIKE : *(merkt het op)* Korneel! Haal dat vies beest van tussen onze lakens! Vooruit, ga naar Tanne, en zeg dat ze droog riet en stro klaarlegt. Zo dadelijk steken we het vuur aan. Vooruit, hup, rap een beetje.

KORNEEL : *(duwt de krab in zijn zak)* Kom, krabbe, tijd om te klimmen.

(Robbe en Korneel gaan af.)

LENAERT : *(nors)* En zeg dat ze dan wel eens naar beneden mag komen. Ik weet verduveld niet wat zij daar de hele tijd boven uitricht!

MAAIKE : *(verschonend)* Ach, pa. Aernoudt is al drie weken op zee met 'het Zeepaert'. Vanavond of morgenvroeg vaart hij binnen vanuit Engeland. Het arme kind is verliefd.

LENAERT : Verliefd, verliefd, daar komt niks dan ellende van. Verliefd zijn op een zeeman! Vandaag kerngezond, morgen naar de haaien! Overmorgen garnalenvoer!

MAAIKE : Ze is nog jong.

LENAERT : Dat is het hem juist. Ze steekt geen poot uit in het huishouden. Jij moet alles doen. Jij en Korneel. Zij staat daar maar wat te dromen en over de zee te turen. Zelfs als 't pikdonker is.

(Een harde donderslag weerklinkt. Een stroboscoop suggereert de bliksem. Daarna horen we de regen.)

MAAIKE : Lap! Daar heb je 't al. Ik hoop dat Tanne het riet en het stro op een droge plaats heeft gelegd.

(Zwijgzaam werkt Maaïke verder. Steeds heviger weerklinkt het onweer. Hier kan een dans volgen. Door elkaar wervelende dansers suggereren de storm. Daarna zwelt het blauwe licht weer aan, Cathelijne verschijnt.)

CATHELIJNE : *(bezorgd)* Zijn ze wel veilig daarboven, Lenaert? Hoor je die storm? Hoor je de luiken klappen, Lenaert? Is alles in orde boven?

(Het blauwe licht dooft. Het hoofdlicht dooft. Volgspot op de vuurtoren boven. Tanne staat over het publiek heen te staren. Ze neuriet zachtjes een lied (Bruidsnacht – Laïs). De dansers blijven nog even meewiegen met Tannes lied, en verdwijnen één per één van het podium.)

TANNE : ... haar bruidskleed had zij aan... Aernoudt, zet je zeilen naar de wind...
Haast je terug!

KORNEEL : *(komt hijgend tot boven geklommen)* Hei Tanne! Kijk, een krabbe, en 't is een hele speciale. Hij heeft maar vier poten. Allé, hij had er vijf, maar ik heb hem daarnet van de trap laten kletsen. Oei, nu breekt er nog een af.

TANNE : Mmm.

KORNEEL : *(neemt de olie, controleert ze)* Tanne! Je hebt de lamp laten uitdoven. *(schudt aan de lege kit olie)* En de kit is ook leeg! Tanne? Tanne! Verdikke, zie je niet dat er storm opsteekt, domme kalle! Vader zal je kopvoor uit het kleine standvenster kieperen! TANNE!

TANNE : *(grijpt de stomverbaasde Korneel vast, en begint met hem te walsen)* Nog enkele uren en Aernoudts schuit loopt binnen, Korneeltje. Hij komt thuis! Thuis van Engeland! Hij brengt wol mee, en olie, en hij heeft me een kralensnoer beloofd... van de zuiverste parels, zei hij...lieve, lieve Aernoudt.

KORNEEL : *(cynisch)* Hij zal met zijn drijvende zeepkist vastlopen op de zandbank, als het licht niet vlug aangemaakt wordt. Het gaat stormen, Tanne!

(Een bliksemschicht flitst.)

TANNE : *(beseft eindelijk wat er gaande is)* Oeioei, vader zal kwaad zijn... Hier, Korneeltje, ga vlug beneden de kit vullen...

KORNEEL : Weer die trappen af en op? Dat zie je van hier!

TANNE : *(zeemzoet)* Toe, Korneeltje.

KORNEEL : Neen. *(draait zich om, aarzelt, neemt de kit)* Waar staat de olievoorraad?

TANNE : Beneden in de juttershut. Je bent een schat.

KORNEEL : Blijf jij bij Tanne, Robbe?

ROBBE : Okidoki.

(Korneel begint sakkerend de afdaling. Tanne gaat opnieuw voor het standvenster staan neuriën. Ze schrikt als de bliksem en de donder heviger worden. Het regent steeds harder.)

TANNE : Stro! Het stro moet droog liggen. *(Koortsachtig begint ze het stro te betasten. Ze raakt steeds meer in paniek als ze merkt dat alles nat is.)* De zwavelstokjes!

Help me, Robbe! *(Ze probeert ze één voor één aan te strijken, maar het lukt niet.)* Alles is nat, kletsnat! Nu zwaait er wat. En Aernoudt! O neen, hoe raakt hij thuis als er geen licht uit de toren straalt?

ROBBE : Helemaal niet, denk ik. We moeten Lenaert verwittigen.

(Ze beginnen haastig aan de afdaling. Het licht dimt boven en zwelt beneden weer aan.)

Scène 2.

(De blinde vuurtorenwachter staat recht. Hij begint heen en weer te lopen. Hij vloekt in zichzelf.)

LENAERT : Ik wist het. Die Tanne heeft het allemaal verknoeid. Al het stro nat. De oliekit leeg. Zelfs de ton met olie is tot de laatste druppel opgebruikt.

(Het blauwe licht gaat aan.)

CATHELIJNE : Tanne is bezorgd. Bezorgd om Aernoudt. Hij is nog zo jong, Lenaert. Hij is pas tot stuurman benoemd. Wees trots dat Tanne zo'n jongen heeft gevonden. Het is een harde werker.

LENAERT : *(kwaad)* Ze zou beter bezorgd zijn om de olielamp! Nu kunnen de schepen de vaargeul niet meer vinden. Moeten ze voor anker gaan in het ziedende water?

CATHELIJNE : Stil, Lenaert, sst... Er komt hulp.

LENAERT : Jaja,...

(Het blauwe licht gaat uit. Er weerklinkt een donderslag. Korneel komt de scène opgerend. Hij vliegt in Lenaerts armen.)

KORNEEL : *(staat te trillen op z'n benen)* Ik ben niet bang, vader. Alleen maar een beetje... gehààst!

LENAERT : *(wrijft door zijn haar)* Loop naar Maaïke. Zeg dat ze alle luiken moet sluiten. En haal Tanne naar beneden! Zij is zeker zot? Daar onbeschermd in de 'naalde' zitten? Ze zal een pleuris opdoen.

KORNEEL : Ik... ik durf niet meer naar boven, pap.

LENAERT : Ach ja, ze moet het maar weten. Ze komt uit zichzelf wel naar beneden. Toe, vlug, ga Maaïke helpen.

(Korneel gaat af. De wind fluit, donderslagen weerklinken. Roerloos staat Lenaert in het publiek te staren. De stormwind neemt in hevigheid toe. Plots stormt Maaïke de scène op.)

MAAIKE : *(in paniek)* Vader! Eerst zag ik hem naar me toelopen... en toen was ie weg! De wind! Hij moet hem weggeblazen hebben. Wèg!

LENAERT : Wie? WIE?

MAAIKE : Korneeltje, pa! De wind... O neen. Ik moet terug naar buiten.

LENAERT : Hier jij! Je blijft hier! Tanne kan je helpen zoeken. Tanne! Tanne godver...

TANNE : *(komt huilend op)* Het stormt pa. Ik weet het, 't is mijn schuld. Ik had het lampje niet mogen laten uitdoven. En het stro is nat... En de zwavelstokjes zijn op.

(Robbe komt op.)

LENAERT : De zwavelstokjes ook al? Ga met Maaïke mee, Korneel zoeken. *(wanhopig)* Nu gaan ze toch mijn Korneel niet van me afnemen, zeker?

MAAIKE : Kom, Tanne. Hij kan niet ver zijn. Robbe, kijk of je geen zwavelstokjes vindt.

ROBBE : Waar is Korneel? Ik wil nog wat met de krabben spelen.

(Tanne en Maaïke gaan haastig af. Ook Robbe gaat af. Lenaert blijft alleen achter. Het blauwe licht zwelt aan.)

CATHELIJNE : Korneel weet zich te redden. Je kent hem toch.

LENAERT : Hoor je die wind? Wie kan daaraan ontsnappen? Arme Korneel. Ik hoop maar dat hij niet in 't water terecht komt.

CATHELIJNE : Bedoel je dan, zoals jij, toen je klein was? We speelden vlak aan de waterlijn, Lenaert. Ik keek even om. Toen was je verdwenen. We hebben tot laat in de namiddag gezocht, je beste vriend Amandus en ik. Zelfs de champetter kwam mee zoeken. Drie kruiers hebben de hele dag het ondiepe water doorwaad. En jij...

LENAERT : *(glimlacht)* Ik lag te slapen bij de biezenbosjes, in het zachte zand. Amandus was razend. Hij liep weg, en zei dat hij nooit meer met me wou spelen. Wat later ging hij studeren in de grote stad. Toen hij jaren later terugkwam, kon hij van die vreemde verhalen vertellen. *(zijn gezicht betreft weer)* Maar toen ik me verstopte, was het windstil en scheen de zon.

CATHELIJNE : Denk je echt dat Korneel zich niet uit de slag trekt? Hij heeft een aardje naar zijn vaartje... Jij kon zwemmen als de beste, kon je verstoppen als geen één, en lopen... hollen op het harde zand. Niemand kon je bijhouden. Korneel is net zo.

LENAERT : En ik kan hem niet meer helpen. Ik hoop dat Maaïke...

(Maaïke en Tanne komen weer binnen, zichtbaar geschrokken.)

MAAIKE : Het lijkt wel de Roeschaard daar buiten! De wind brult als dat verwenste zeemonster.

LENAERT : Korneel?

TANNE : Niet gevonden. Hij zal zich verscholen hebben in de juttershut. We kunnen er niet bij. 't Waait echt te hard!

MAAIKE : Hoe weet je dat zo zeker?

TANNE : *(bot)* Waar zou jij schuilen, dan?

ROBBE : Moest ik Korneel zijn, ik verschool me achter de biezenbosjes. Moet ik daar eens een kijkje gaan nemen?

Scène 3.

(Op dat moment komt Korneel buiten adem binnenvallen. Hij is niet alleen. Hij heeft een haveloze man met zich meegebracht. De zwerver draagt een versleten, wijde jas, en heeft een slappe hoed op het hoofd.)

MAAIKE : Korneel! Korneeltje! We dachten dat je...

KORNEEL : *(buiten adem)* Dat was nogal een windstootje. Ik maakte een buiteling en kwam met een smak tegen het juttershutje terecht.

TANNE : Zie je wel...

MAAIKE : *(werpt een boze blik naar Tanne)* En wie is dat?

LENAERT : Iemand die niet zo fris ruikt...

ZWERVER : *(schraapt de keel)* Vergeef me, ik heb me nog niet voorgesteld. Manten is de naam. *(stapt op Lenaert af, wil hem de hand reiken, maar krijgt geen reactie)* Ik lag wat te rusten in de juttershut... mijn verontschuldigenen daarvoor. Ik wist niet dat die hut aan jullie toebehoorde... Bij zulk weer is het niet makkelijk voor een zwerver om een behoorlijk onderkomen te vinden.

KORNEEL : 't Dak van de hut was al helemaal kapot. De helft ervan is al in 't water gezwerd. En die lag daar maar een beetje te maffen...

ZWERVER : Ik had een glaasje teveel op...

KORNEEL : *(schamper)* Een hele kruik zeker...!

MAAIKE : Help die man uit z'n jas, in plaats van te gekscheren, Korneel.

(De man ontdoet zich van z'n jas, en gaat zitten. Ook Lenaert gaat zitten. Tanne en Maaïke gaan ook rond de tafel zitten. Korneel en Robbe gaan vooraan zitten.)

KORNEEL : *(voelt in z'n broekzak en haalt opgelucht adem)* Oef! Hij zit er nog!